
===== Birbirimizi Yeme Adabı =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12656

Muhkem kitaptaki Hristiyan ve Yahudilerle ilgili hükümlerin günümüzde farklı fırkalara ayrılmış müslümanlara hitap ettiğini düşünüyorum. Aramızdan bazıları imanının kendisini ateşten (sayılı gün hariç) koruyacağını düşünüyor ve bazıları İsa Mesih gibi Allah'ın *oğulları* olduğunu ve onlara sığınmak gerektiğini. Dönüp söylenecek de sadece *aramızdaki hükmü Allah verecek* olabilir, belki onun yanına, *sizinle Allah'a ve ahiret gününe imanda birleşelim* de ekleyebiliriz.

Dini meselelerin *tartışma* yoluyla çözülebileceğine inanmıyorum. Adam *Allah'la konuşuyorum, kainatı benim için devam ettiriyor, ben İsa'yım, Mehdi'yim ama vatan millet için hepinizi dinledim* diyorsa, ona hangi tartışmayla cevap verebilirsiniz?

Bir insanın konuşarak ikna edilebilmesine yarayan melekeleri yerinde olsa, zaten bu kadar saçmalamaz. Böyle adamları kendine terk edip, ona inanan saftirik muhiplere *peki buna ne diyorsun?* denebilir, belki.

Muhibinin de melekeleri yerinde olsa, bu kadar saçmalayan adamı sevmeye devam etmez gerçi. İçi başka, dışı başka, soğan gibi her mertebede farklı doğrularla sarılmış bir örgütten hakikat namına ne öğrenebilirsin? Eğer bir insan, dışarıdakilere ve alt mertebedekilere yaptığı *tedbirin*, üst makamlarca kendisine de yapıldığını bildiği halde cemaat/örgüt/tarikat/ne karın ağrısıysa ondan ayırlamıyorsa, belki *din düşmeyecek* kadar aklının yerinde olmadığına da hükmedilebilir. Veya belki madden çoluk çocuğunun rızıkıyla ve eğitiminin akamete uğramasıyla tehdit ediliyorsa, *esir* olduğuna da hükmedilebilir.

Artık bilemiyorum ne diyeceğimi.

Yarabbi, ahir zamanda birbirimizi tekfir etmemek için deli demeye başladık, sen affet.

Şeytanın müslümanların yoluna oturması, pek çok farklı şekilde gerçekleşebiliyor. Hemen her fırkanın kendine mahsus bir *cennet planı* var, bir takım kurtuluş reçeteleri. Bunları bir ölçüde Kur'an ve Hz. Peygamber'in uygulamasına dayandırıyorlar. Bu reçetelerin sadece *kendi reçeteleri* olduğunu unutunca, şeytan da o reçeteleri onlara karşı kullanmaya başlıyor.

Reçete hastayı tedavi etmez. Şifanın Allah'tan olduğunu unutan adamların burnu da reçeteden kurtulmaz.

Safiyane başlayan hareketlerin, bir safhadan sonra kendilerini gereğinden fazla ciddiye almaları bundan. Başarı çok aldatıcı bir gösterge. İnsanın *ilhamı* rahmani veya şeytani olabildiği gibi, başarısı da rahmani veya şeytani olabilir. Sırf başarılı diye bir insan *daha makbul* sayılmaz, başarısızlık da yanlış yolda olduğunu göstermez. Allah'ın kullarından kimine başarıyı *hesapsız* nasip ettiğini biliyoruz ve onlar da bu başarıyla imtihan ediliyorlar.

Yalnız müslümanların şöyle bir *dezavantajı* var. Peygamberimiz ﷺ tarihin gördüğü en *başarılı* insanlardan biriydi ve biz de ister istemez, onun yolunu takip edenlerin başarıya ulaşacaklarını kabul ediyoruz. Dünyevi başarı bizim için bir kriter haline geliyor.

Tefekkür eksikliği peygamberin başarılı olmasından, başarılıların peygamber olmasına zıplamaya sebep oluyor çok zaman. Etrafından ilgi görüp, ilminin *derinliğine* kapılan adam, bir süre sonra *zamanın ilan edilmemiş peygamberi* gibi davranmaya başlıyor. Bunların örnekleri el'an elimizdekinden ibaret değil.

Tasavvufa dair fikrim de sonunda buna vardı: Zühd ve takva için başlamış gelenekler, sonunda şeytanın o geleneklerin üstüne oturmasına sebep olmuş. O sebeple *tamamı yanlış* diyemiyorum velakin *tamamı doğru* diyecek kadar da rahat değilim. Tasavvuf da hemen her araç gibi iyiye veya kötüye kullanılabilir.

Tehlikeli bir araç olduğunu, ağaçları kesip göklere uzanan merdiven yapacağım diye, kolunu bacağını kafanı kesme riski bulunduğunu da gözönüne almak lazım.

Kimseye *neden marifet ve hakikat mertebelerine erişmedin?* diye bir soru sorulmayacak ama *neden Allah'tan başkasına kulluk ettin?* diye bir soru mevcut. Birincisinin cevabını bulacağım diye ikinci soruyu riske atmaya değer mi?

Bugün *Affaniye*'nin imtihan bahsini yazdım. (Affaniye oğluma yazdığım mektup derlemesi.) İnsanın imtihanı, her an o dikkati sürdürmek zorunda olması ve yanılmış olabileceğini kabul etmesi. Bir yandan fani ve düşüncesinin sınırlı olduğunu görmesi gerekiyor, bir yandan da o sınırın her zaman bir imtihana dahil olduğunu ve sınırın dışına çıkabileceğini, kendi fani çeperinin ötesine geçebileceğini düşünebilmesi gerekiyor. İnsan olmanın zor tarafı bu. İmtihanın varlığına inanmak bile imtihan, onun varlığını kabul edebilmek de öyle. Önümüze puanları yazılı sınav soruları gibi gelmiyor hayat. Bazen asıl imtihanın önündeki sorudan değil, onu çözerken gözden kaçırdıklarından geldiğini farkediyorsun. Bazen çok bariz oluyor sorular ve bazen de o kadar örtülü ki, insanın imtihana imanı sarsılıyor. Neden böyle, *bilen gelsin bu meydana*.